

Han vilde have sagt »Jøde« men tog sig i det og sagde »Grævling«.

»Men det er vel paa Grund af Stammefrændskabet,« fortsatte han lidt efter.

Jakobe tav.

»Du har i det hele faaet en lidt komisk Svaghed for Komthurnen, synes jeg.«

»Ko-thurnen, Per . . . Ko-thurnen!«

»Aa, maa jeg bede mig fritaget! Hvad skal den Vigtighed til!«

»Men du maa dog virkelig respektere Sprogbrugen. Det gaar ikke an, at du udstrækker din Reformerer ogsaa til Videnskaben.«

Saadan blev de ved en Stund; det ene bitre og saarende Ord tog det andet. Men Jakobe trykkede tilsidst Haanden mod Øjnene for at nedkæmpe sin Vrede. Hun var med eet bleven forfærdet over sig selv. — Nej, nej. Dette her var stygt! Hun vilde ikke mistro ham. Hun vilde stoppe sine Øren for sin Skinsyges Ugletud. Hun vilde ikke tro paa nogen Fare.

Hun rejste sig op, gik hen til Per og tog ham om Hovedet, idet hun tvang ham til at møde hendes Blik.

»Per,« sagde hun. »Synes du ikke, vi skulde skamme os lidt, begge to? — Kys mig nu, og saa glemmer vi hvert Ord, der er sagt. Du maa gerne sige, at det er mig, der har Skylden, naar du kun vil være god igen. Og saa lover vi hin-